

[Geert-Jørgensen.]

ledes fremkomne Love alt i alt, saaledes som den højtærede Socialminister har udtrykt det, kun gøre Forholdene „mindre utaalelige“ for nogle, men de vilde uvægerlig medføre større Nød for andre, blandt andet vilde de skabe større Arbejdsløshed. Lovforslagene tager Nøden fra nogle og lægger den over paa andre.

Det er min Mening, at de nødvendige vis maa have disse Følger. Det har al Understøttelsespolitik. Det er det fortvivlede ved Understøttelsespolitik, at paa den ene Side kan for Øjeblikket Understøttelse slet ikke undværes. Det vilde skabe endnu mere fortvivlede Tilstande, hvis man brød af med Understøttelserne og sagde stop med det hele. Hvad det vilde blive, kan jeg slet ikke overskue, saa det er givet, at Understøttelsespolitik er det nødvendigt at drive.

Men paa den anden Side er det lige saa givet, at jo mere Understøttelsespolitik vi driver, desto mere Arbejdsløshed skaber vi. Det er denne fortvivlede Svikmølle, vi er kommet ind i, denne Blindgade, som vi nu en Gang ikke kan komme ud af, eller ikke synes at kunne komme ud af, og som man fra nogle Sider heller ikke synes at ville ud af, idet man bliver ved at køre paa det samme uden at tænke paa, at der er andre Veje, ad hvilke man kan komme ud af Blindgaden.

Den højtærede Socialminister har ofret et helt Livs Arbejde og Studium, praktisk og teoretisk, sidder inde med en Viden paa dette Omraade som vel kun faa Mennesker, har ofret en Masse af sin Kraft paa hele dette sociale Arbejde. Man kunde somme Tider have Lyst til at sige: Aah, alle disse skønne spildte Kræfter, der dog aldrig fører til Maalet!

Om den højtærede Socialminister havde brugt sine herlige Evner, sine store Kræfter, sin rige Begavelse, sin Arbejdsdygtighed, sin Flid og alt dette, om han havde brugt sine Kræfter paa at løse disse Spørgsmaal ved Indførelse af fuld Grundskyld, hvorom vi jo dog er enige, ved Afskaffelse af alle Skatter paa Arbejde og Erhverv, ved Frihandel og Handelfrihed for Folket, saa der kunde blive Arbejde og Erhverv til alle, og saaledes at alle, der var arbejdsdygtige og arbejdsvillige, kunde komme til at sørge for sig selv! Saa var vel først det sociale Spørgsmaal løst.

Holger Larsen: Vi førte om Folkforsikringen en meget indgaaende Forhandling sidste Aar her i Tinget, og jeg skal der-

for ikke komme dybt ind paa de Punkter, der ogsaa indeholdtes i sidste Aars Lovforslag, men henvise til den Behandling, der da fandt Sted, og som findes refereret i Folketingstidenden for i Fjor Sp. 4074—4344, men kun omtale de nye Bestemmelser i Lovforslaget.

Jeg har med stor Interesse paa hørt de forskellige Ordføreres Taler, jeg har i dem sporet overordentlig stor Velvillie, først og fremmest overfor den højtærede Socialminister — dette gælder ganske vist ikke den ærede sidste Ordfører, der begyndte med et voldsomt Angreb paa den højtærede Socialminister; men ogsaa denne endte dog med at rose Ministerens store Evner i allerhøjeste Grad. Jeg kunde i denne Forbindelse ikke lade være med at tænke paa en Episode, som Bjørnson har fortalt. En stor Menneskehob var en Gang mødt frem for at slaa hans Ruder ud, fordi man var vred paa ham; bagefter vilde man synge en Sang, og saa valgte man: Ja, vi elskede dette Landet. Det morede naturligvis Bjørnson, og jeg antager, at den højtærede Socialminister ogsaa har siddet og moret sig over den sidste Talers Angreb.

Men de andre ærede Ordføreres Velvillie synes jeg har strakt sig noget ud over Socialministerens Person og Evner. Jeg ved jo, at naar man her i Tinget har staaet skarpt overfor hinanden, kan man ikke vente, at der lige med eet bliver slaaet fuldkommen kontra. Saa man maa lægge Mærke til de smaa velvillige Bemærkninger, der kommer og se, om der muligvis er Grundlag for at bygge videre paa dem.

Jeg maa maaske minde om, at der ved Behandlingen af Sygekasselovforslaget sidste Vinter angaaende Indtægtsgrænsen faldt saadanne enkelte velvillige Bemærkninger, som det lykkedes at bygge videre paa, saaledes at det virkelig kom til et Forlig, som alle Tingets Medlemmer kunde slutte sig til. Jeg synes, man kan sige, at der her paa lignende Maade er vist Velvillie fra Ordførernes Side.

Men der har jo ganske vist været en Hage ved denne Velvillie, og denne Hage har bestaaet deri, at Velvillien ikke er blevet bilagt med Kontanter. Det, som her er foreslaaet, er en Udbygning af Sociallovgivningen og er derfor i høj Grad et Penge-spørgsmaal. Jeg har nok hørt, at Ordførerne har været enige om, at disse Udgifter ikke kan beregnes nøjagtigt — og deri er jeg enig med dem —, dertil hviler det hele i alt for høj Grad paa Skønmæssighed. Men paa den anden Side maa jeg dog, naar det ærede Medlem Hr. Krag fastholder, at Omlægnin-